

[Undervisningsministeren.]

ler, der har en svoren interesse for hele det arbejde, da vil være afskåret fra at deltage i det. Jeg hørte nok, at et af de ærede medlemmer sagde, at en kommunalbestyrelse altid nok skulle være varsom og vågen — jeg tror, det var det ærede medlem hr. P. A. Poulsen, der sagde, at de ville stikke fingrene i jorden, og de skulle nok være varsomme på det punkt. Men jeg vil tro, at det meget let i det tilfælde, jeg her nævner, vil blive en udbredt forestilling hos flertallet, at det er den eneste regulære måde at lave en skoleordning på med een skolekommission. I så tilfælde vil man få en ordning, som jeg i hvert fald ikke i mit hjerte vil kunne være tilhænger af. En eller to forældrekrede kunne altså blive afskåret fra at gøre sig gældende, og jeg synes da, det er langt smukkere, at man som her siger: i hovedprincippet den fakultative ordning; det bestemmes af kommunalbestyrelsen, når den tiltræder efter nyvalg, om man vil have navn ved hver skole, eller man vil have een skolekommission. Men så er der dog dertil at føje, at hvis der indenfor området, det være sig i byen eller i sognet, er en virkelig ægte forældreinteresse omkring en skole, så får den gennem lovforslaget mulighed for at oprette et navn. Det synes jeg er en sund ting i forslaget. Vi bygger ikke på de gamle forældreråd, heller ikke for Sønderjyllands vedkommende. Jeg går ud fra, at i Sønderjylland, hvor hele tendensen er, at man vil have skolenavn, vil sogn efter sogn og by efter by vedtage ordningen med skolenavn. Men skulle det være, at der et sted i Sønderjylland blev valgt en skolekommission, så er det dog en rar ting at vide, at den enkelte skole eller de enkelte skoler, som virkelig foretrækker den gamle ordning, kan gøre sig gældende, hvis der ved skolen er et flertal for den gamle ordning. Jeg har gerne villet sige disse ord, fordi det virkelig er lidt af en hjertesag for mig. Jeg ville aldrig være gået med til den obligatoriske nævnsordning, for den synes jeg ikke har meget demokratisk i sig. Jeg ville nødig gå med til, at man kunstigt skulle kalde en institution til live, hvor forældrene ikke selv stod bagved. Men ligeså nødig ville jeg gå med til en ordning, der hindrede en forældrekræds i at få en repræsentation, som den gerne ville have.

Så skylder jeg det ærede medlem hr. Stegger Nielsen svar på en enkelthed, nemlig: hvem er de skolesøgende børn? Hvordan skal det forstås? Jeg vil gerne henvise til lovforslagets § 4, stk. 4, hvor man vil se, at der vedrørende det problem står, at et

barn kan indskrives i det skoleår, hvor barnet fylder det 6. år. Med den bestemmelse er angivet det, der her skal forstås ved de skolesøgende børn. Det er for det første naturligvis de børn, der er i skolen; men tillige vil det være de indskrevne børn, hvilket altså retter sig efter bestemmelsen om indskrivning. Når vi i ministeriet skal til at udarbejde selve de bekendtgørelser, som er af umådelig vigtighed for lovforslagets gennemførelse, navnlig vedrørende alle valgene, vil det spørgsmål naturligvis blive præciseret.

Med hensyn til afskedigelsesparagraffen for amtskonsulenter ved det ærede medlem godt, at der var et stærkt krav ikke mindst fra det ærede medlems parti. Jeg havde fulgt kommissionen, men der var divergenser i det spørgsmål. Jeg har lagt stærkt vægt på at bibeholde den kongelige udnævnelse og er til gengæld gået ind på det kompromis, så at vi får en afskedigelsesbestemmelse, der kan føjes ind under den kongelige udnævnelse. Jeg har her grebet til præsteloven, for dér har man en kongelig embedsmand og tillige en sådan afskedigelsesbestemmelse. Når jeg holdt så stærkt på den kongelige udnævnelse, var det ikke mindst, fordi jeg synes, vi må betænke, at et hovedelement i dette forslag er, at man på en hel række områder decentraliserer med hensyn til en række af de ting, som i årevis har været sendt ind til ministeriet til behandling dér. De skal nu behandles ude i amterne, og det er ganske mærkeligt, at man samtidig med, at man fra alle sider lovpriser denne bestræbelse, så ikke rigtig viser forståelse for, at denne decentralisation gør det nødvendigt, at der ude i amterne er en mand af en sådan betydning og med et sådant pædagogisk overblik, at han virkelig kan være den rådgiver for skoledirektionen, som kan give det pædagogiske indslag i afgørelserne — det kan være økonomiske og bygningsmæssige og mange andre, men der er ikke en afgørelse, der ikke også vil have et pædagogisk indslag, som tit kan være det allervigtigste. Det har hidtil været givet fra os i ministeriet, idet enhver sag, der kom ind, skulle behandles dér; dér har vi haft rådgiverne og de sagkyndige. Jeg kan ikke begribe, man ikke kan se, at når vi nu går over til en decentralisation på et stort og vigtigt område, kommer det til at hvile på amtsskolekonsulenten at være den pædagogiske vejleder, og dertil hører, at man hæver stillingen op i det plan, som kendetegnes af den kongelige udnævnelse; derved giver man ham en placering, som svarer til hans virkelig gerning derude.